

I

Враз веселка з усміхів бровою  
склала в тучі семицвітник...

Так: само кохання молодю  
вірністю з недолі втішить.

В серці гроз — веселка погасала,  
як з вікна вино розлите.

В серці: осінь згадка! хоч і красна,  
а безсмертником не сквітне.

Вслід само кохання відголосить  
все крилатістю з безумства.

І довіку звіть, як свідків — сосни,  
де труна його замкнулась.

А любов родинна, літній медвик,  
званий з ниви, ждати буде.

В шлюбі — криник між дими щоденні  
сходить: на життя подружнє.

Чара! нам одна дочасна, чиста,  
суджена при брамі в юність...

І до неї на незнаних стрічах —  
в схід живих очей звернутись.

II

З висоти даровано в прощення —  
хліб, нескришений з громами.

Жінчина душа, з довір'я щедрa,  
вернеться: все примиряти.

Примиряти в доброту бджолину;  
яблуневі дні для неї...

в згоді — в білій радості, сніжіють  
з медом чистоти своєї.

Виднота олтарна в лілій стала,  
від грудей розп'яття лившись:  
приріднити кров'ю! враз — до щастя  
в зірку викупля незлісних.

Люди, братні, нам обмиє очі  
при дорозі сніжна хустка —  
бачити! крізь смерть: світила Отчі,  
в церкві небесами звуться.